

ЗАЩО СЪМЪ ЗАСМЪНА

9 септември 1933 г.

Днесъ започвамъ дневникъ. Ще си отбелязвамъ веселитѣ случки, що азъ преживявамъ и всичко, що става съ нашата дружина.

Ала преди всичко трѣбва да запиша каквото съмъ чула за мойто кръщение отъ баба Йордана и какъ тя тълкува, защо съмъ засмяна.

Била съмъ тогава на петнайсетъ деня. Тая сутринъ баба щѣла да ме кже. Но нѣкой почукалъ:

Влѣзла баба Тинка.

— Добр'утро, Йорданке!

— Далъ Богъ добро, Тинке!

— Дойдохъ да ти кажа, че съседка Недка посгодила Лалка за момче богато, пѣкъ и домовито.

— Да ѝ е честито!

Пакъ почукалъ нѣкой. И влѣзла засмѣна баба Цоцолана.

— Какво сте се сбрали днеска рано-рано. Не сте ли узнали че Станкина Сава утре ще кръщава. И тя съ васъ, Йор-

дано. И нейното бебе сжщо като вашто. Пѣкъ му пригласили и пеленки сини. И тѣ като ваштѣ... За кжпане, гледамъ, ти си нагласила. Дошла съмъ навреме. Знаешъ, че обичамъ да гледамъ децата, когато ги кжпятъ. Хайде де, започвай! Донеси, да видимъ вашта хубавица!

Баба ме донесла и ме разповила.

И тринкитѣ баби, като орисници, надъ менъ застанали:

— Погледнете, мари! Каква хубавинка! — рекла баба Тинка.

— Да ѝ даде Господъ добрина и разумъ!

— И най-много здраве! — рекла баба Дана.

— Пѣкъ азъ ѝ желая да бжде засмѣна! — добавила нѣжно баба Цоцолана.

Въ това време азъ съмъ ритала съ крачета и съмъ свила нѣкакъ усмихнато устни. И весело плѣсватъ съ ржце тритѣ баби и викатъ доволни: